

Monologul sinelui

Cristian Je

Mâine ne spune: Stai să cunoști!
Astăzi grăiește în talpa ce calcă,
Ieri a vorbit: Sunteți anosti!
Doar clipa sărută a gândului arcă.

Stai și aștepti privind înapoi
Fără a săruta pământul cu talpa.
Mișcă ! Nu sta! Ca tine nu-s doi!
Nu lăsa regretul să hrănească culpa!

Visează la zări, atinge sclipirea
Din geniul ce naște creația ta,
Fură secunda, hrănind nemurirea,
În dragostea vie se naște arta.

Iubește și taci! Trăiește și urlă!
Și rupe tăcerea iubind în mister,
Amorul e templul a sinelui turlă
Pierdută în zarea mândrului cer.

Înjură de vrei! Blestemă-ți trăirea!
Trăiește din plin ceea ce simți!
Doar mișcă! Nu sta! Nu pierde iubirea
Ce strigă la tine, și tu te minți.

Sărută gurița a vieții splendoare,
Atinge cu pleoapa sânul trăirii,
Șoptește-i la ureche clipei trecătoare
Cuvinte ce ating orgasmul nemuririi.

Plângi de-i nevoie! Râzi de-ai simții!
Lovește un nor cu blestemul durerii!
Sărută cu dor și mușcă cu dinții
Ușor, să nu doară, din sfârcul iubirii !

Simte tristețea !
Adoră iubirea!
Dă-i glas urii din tine!
Hrănește fericirea! Dar nu sta, nu sta!
Acceptă-ți trăirea !